

Folia 34

4.6.'10

Fresco

Het gesproken woord

Voor wie van taal houdt, zijn weinig dingen zo aangenaam als het luisteren naar een goedopgeleide Engelse spreker (m/v). De recente Britse verkiezingen gaven de liefhebber weer de kans om gekluisterd voor de televisie te zitten met poes op schoot en thee onder handbereik. Allemaal kwamen ze voorbij, de politici zelf natuurlijk, de ex-politici, de aspirant-politici, maar ook de commentatoren uit de wetenschap en literatuur, de historici en noem maar op. De interviewers waren al even bespraakt en geestig als de sprekers zelf. Je moest goed opletten om de kwaliteit van de volzinnen te onderscheiden van politieke kleur of zelfs van de kwaliteit van de ideeën. Naar wie je ook luistert, op het moment zelf dat zij spreken, lijkt het erop dat ze niet anders dan gelijk kunnen hebben. Het gelijk komt pas met de daden, dat wel.

Er is geen natie waarvoor dat zo sterk over de hele linie geldt als de Britse. Ze zijn er bovendien in geslaagd deze taalvaardige cultuur over te brengen

op een van hun voormalige kolonies, India. Een land dat natuurlijk een lange eigen traditie van taligheid kent, een noodzakelijke maar niet voldoende voorwaarde voor dergelijke welsprekendheid (vergelijk maar met Frankrijk). Ik ontmoette laatst de baas van een van de grootste Indiase IT-bedrijven dat per jaar meer dan 200.000 afgestudeerden gedurende zes weken test, om er maximaal 10 procent van aan te nemen. Het belangrijkste criterium? Kunnen spreken in het openbaar. Dat wordt getest met oefeningen als: in vijf minuten een probleem presenteren, in tien minuten drie tegenstanders overtuigen, in één minuut een nieuw idee lanceren, uit een lange voordracht twee kerngedachtes distilleren. De conclusie: hoge cijfers zijn geen garantie voor verbale overtuigingskracht, alleen oefening baart kunst. En luisteren dus, want wie niet kan luisteren, kan ook niet spreken. ■■■

Louise O. Fresco